

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОЛОГІЇ
ТА МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ
ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН**

Збірник наукових праць

Наукові записки
Рівненського державного гуманітарного університету

Заснований в 2009 році

Рівне – 2013

ББК 81.2
А - 43
УДК: 81. 243

Актуальні проблеми філології та методики викладання гуманітарних дисциплін: Збірник наукових праць.
Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету. — Рівне: РДГУ, 2013. — 109 с.

Збірник наукових праць містить статті з актуальних проблем викладання іноземної мови, філології, теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Матеріали можуть бути корисними для науковців, працівників навчальних закладів, викладачів та студентів вищих педагогічних навчальних закладів.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор:

Безкоровайна Ольга Володимирівна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Заступник головного редактора:

Мороз Людмила Володимирівна – кандидат філологічних наук, професор (відповідальний редактор) (Рівненський державний гуманітарний університет).

ЧЛЕНИ РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ:

Постоловський Руслан Михайлович – кандидат історичних наук, професор, член-кореспондент Міжнародної слов'янської академії наук, ректор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Михальчук Наталія Олександрівна – доктор психологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Вербець Владислав Володимирович – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Архангельська Алла Мстиславівна – доктор філологічних наук, професор (Рівненський інститут слов'янознавства Київського славістичного університету);

Оляндер Луїза Костянтинівна – доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Гороть Євгенія Іванівна – доктор філологічних наук, професор (Волинський національний університет ім. Лесі Українки);

Коваль Ганна Петрівна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Литвиненко Світлана Анатоліївна – доктор педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Стеріополо Олена Іванівна – доктор філологічних наук, професор, (Київський національний лінгвістичний університет);

Малафійк Іван Васильович – доктор педагогічних наук, професор, член-кореспондент АПСН (Рівненський державний гуманітарний університет);

Павелків Роман Володимирович – доктор психологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Ніколайчук Галина Іванівна – кандидат педагогічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Зимомря Микола Іванович – доктор філологічних наук, професор (Дрогобицький педагогічний університет ім. Івана Франка);

Павлова Ольга Іванівна - кандидат філологічних наук, професор (Рівненський державний гуманітарний університет);

Сербіна Тетяна Георгіївна – кандидат філологічних наук, доцент (Рівненський державний гуманітарний університет).

Затверджено Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 10 від 31.05.2013 р.).

За достовірність фактів, дат, назв і т. п. відповідають автори статей. Думки авторів можуть не збігатися з позицією редколегії. Рукописи рецензуються і не повертаються.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31. Рівненський державний гуманітарний університет

ISBN 966 — 7281 — 09 — 03.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2013

УДК: 82- 32. 715

Н.І. ВОВЧУК, Л.М. МОРОЗ

РОЗВИТОК НОВЕЛИ В ЕПОХУ ВІДРОДЖЕННЯ

Резюме. У статті проаналізовано розвиток новели в епоху Відродження та подано характеристику ренесансного типу культури. Визначено поняття новели елізаветинського періоду. Описано основні витоки становлення новели епохи Відродження.

Ключові слова: новела, культура, гуманізм, духовність, жанр.

Відродження, або Ренесанс (франц. Renaissance) – самобутня, цілісна історико-культурна доба переходу від Середньовіччя до Нового часу, яка відзначається надзвичайно потужним сплеском інтелектуально-креативної енергії та стрімким злетом творчого духу, що явив себе у вишуканій досконалості сонетів Ф.Петрарки, неосяжній чарівності "Мони Лізи" Л. да Вінчі, філософського смутку геніальних трагедій В.Шекспіра.

Синтезуючи античні та середньовічні традиції, Ренесанс не тільки сформував оригінальний якісно, новий тип культури, але й створив плідні стимули подальшого культуротворення, накреслюючи магістральні шляхи багатоголового розвитку європейської цивілізації.

Іманентна сутність ренесансного типу культури зумовлена тим, що створюючи зону взаємного контакту двох основоположних начал європейської духовності (античності та християнства), він постає водночас і як тип перехідний, і як тип новаторський.

Ренесанс характеризується універсалізмом (міцною спаяністю, відносною не розчленованістю культурних аспектів), а також певними просторово-регіональними та хронологічними відмінностями національних проявів.

Ренесансознавство - сукупність різноманітних гуманітарних студій, об'єктом дослідження яких виступає доба Відродження, взята як цілісність чи у будь-якому із своїх багатогранних аспектів - і на зорі свого існування, і на сучасному етапі розвитку - має яскраво виражений дискусійний характер. Стартовою точкою процесу вивчення Відродження вважають етико-філософські та естетичні праці ренесансних мислителів (зокрема Л.Валли, Л.Б.Альберті, Ульріха фон Гуттена, Еразма з Роттердаму, Н.Макиавеллі, М.Фічіно та ін.), які не тільки чітко усвідомлювали принципову відмінність своєї доби від попередніх, але й намагалися окреслити сутність тих суспільно-політичних, світоглядних і духовних змін, безпосередніми свідками яких вони виступали [5].

Слово "ренесанс" ввів до наукового обігу італійський історик мистецтвознавства Дж. Вазарі ("Життєпис найвизначніших живописців, скульпторів та зодчих", 1567). Розширенням семантичних меж терміну завдячуємо авторів "Історії математичних наук в Італії з часів Ренесансу" (1838) Лібрі, який уперше застосовує поняття renaissance для характеристики духовного розвитку у певний хронологічний період. Чіткої конкретизації, загально культурологічної інтерпретації термін набуває 1855, коли виходить друком "Відродження" Мішле, де зроблено перший крок до концептуального осмислення сутності тих культуро твірних процесів, що розгорталися у Західній Європі XIV-XVI ст., і сформульовано провідні мотиви Ренесансу ствердження цінності земного буття, апологетика індивідуалізму, відкриття нових уявлень про світобудову і місце людини в ній. Перша спроба комплексного наук, аналізу проблем ренесансного гуманізму провідної ідеології доби була здійснена 1859р. Г.Фойгтом у монографії "Відродження класичної древності, або Перше століття гуманізму" [6]. Що ж до славнозвісного "міфу про Відродження", наріжні камені якого закладалися ще самими гуманістами, то його формуванню значною мірою сприяла фундаментальна праця швейцарського історика культури Я.Буркхардта "Культура Італії в епоху Відродження" (1860). Ця книга не тільки створила, так би мовити, хрестоматійний образ Ренесансу (розквіт мистецтв - оптимістична тональність суспільних настроїв - культ античності - апологетика освіченості та індивідуалізму[4]. Великі географічні відкриття, нова картина світоустрою, світськість культури, нове розуміння земного призначення особистості - запустили надзвичайно потужний механізм наукового полемізування, покликано, з одного боку, уточнити, скорегувати і доповнити буркхардтівську візію Відродження, заповнюючи ті "білі плями", яких чимало на створеному Буркхардтом полотні, з іншого - концептуально переосмислити деякі з положень, обґрунтованих швейцарським вченим.

Виникнення та стрімкий розвиток ренесансних тенденцій безпосереднім чином пов'язані з зародженням ранньокapіталістичних відносин, що прийшли на зміну феодалізму, який вже майже вичерпав власні потенції. Розкитування усталених корпоративно-станових кордонів, напружено драматичного зіткнення приватних, громадських, релігійно-конфесійних та державних інтересів; стрімкий розвій мануфактури і мережі нових суспільних відносин, пошкваллення торгівлі, а також інтенсифікація політичного життя – все відкривало широкі обрії перед енергійним і активним індивідуумом, що усвідомлював і сміливо відстоював власне право на ініціативу. Відбувалося "пробудження самотності духу", а людська особистість, її внутрішній світ і багатоманітність її зовнішніх проявів постали рівноцінними об'єктами мистецької уваги. Долаючи ієрархізм середньовічного мислення, згідно з яким благородство корелювалося зі знатним походженням, ренесансні гуманісти обґрунтували принципово відмінний погляд на природу шляхетності й висунули ідеал яскравої, сильної, гармонійної особистості, яка органічно поєднує внутрішню духовну красу, вихованість, ерудицію і етико-моральну досконалість [2].

Такий тип людини, що прийшов на зміну середньовічним ідеалам (святий, аскет - ченець, воїн-лицар), був спроможний зійти на підготовлений для нього п'єдестал – стати справжнім "вінцем творіння".

Для абсолютної більшості ренесансних літератур Західної та Центральної Європи характерні спільні риси (культ античності, орієнтація на зображення повноти земного життя, інтерес до реальної людини) і близькі за іманентною сутністю принципи художнього мислення. Це дозволяє вважати Ренесанс провідним напрямом європейської літератури XIV – поч. XVII ст. Яскравою самобутністю і оригінальністю позначена англійська модель Відродження. Перші паростки ренесансних тенденцій з'явилися ще за часів Дж. Чосера (1340-1400), однак подальше їх зростання було настільки уповільненим, що остаточне становлення ренесансного типу культури відбулося тут лише у XVI ст., тобто розквіт англійського Відродження хронологічно майже збігався з початком і успішним завершенням тюдорівської Реформації [3]. Це накладало відбиток і на характер англійського гуманізму, що відзначався жвавим інтересом до світської теології та християнської етики, і на ставлення англійців до інокультурних духовних надбань, яке відзначалося морально-етичним критицизмом й упередженістю і не зрідка супроводжувалося бажанням кинути виклик античному чи тогочасному континентальному зразкові.

Жанрова палітра виявляється напрочуд барвистою: інтенсивний розвиток прозових жанрів - роману (Дж.Гаскойнь, Дж.Лілі, Ф.Сідні, Т.Лодж, Р. Грін, Т. Неш, Т. Делоні), новели (В. Пейнтер, Дж. Фентон, Дж. Петті), трактату (Т. Еліот, Р. Ешем, Р. Рекорд, Ф. Бекон), памфлету (Дж. Нокс, Дж. Ейлмер, Грін, Неш, Т. Деккер), хроніки (Р. Голіншед, Дж. Спід, Дж. Стау), літературної біографії (Дж. Бейл, Дж. Кавендіш, В. Ропер, Ф. Гревільл) - супроводжується блискучим розквітом лірики (Е. Спенсер, Сідні, Шекспір, Дж. Донн) та безпрецедентним розквітом драматургії (К. Марло, Шекспір, Б. Джонсон). У митців, що репрезентують пізню фазу англійського відродження (В. Шекспір, Т. Гейвуд, Дж. Вебстер та ін.), відчутною є стильова поліфонія, що зумовлено поєднанням характерних рис Ренесансу, маньєризму і раннього бароко. Англійським авторам вдалося максимально точно й майстерно передати "зворотний бік ренесансного титанізму" і трагічний присмак розчарувань у ідеалах високого Відродження, які були проголошені та оспівані їх континентальними "сучасниками" [7].

Елізаветинська новела являє собою оригінальне жанрове утворення, що виникло в процесі оновлення національної культурної традиції. Надзвичайно важливу роль у становленні новелістичного жанру в Англії відіграла перекладацька діяльність В.Пейнтера, Дж. Фентона і Дж.Петті. Ці автори, популяризуючи теми, сюжети й мотиви античності та континентальної новелістики, значною мірою сприяли активному залученню своєї нації до загальноєвропейського інтелектуально-духовного руху Відродження. Генетично елізаветинська новела багато чим завдячує саме континентальним зразкам, проте зведення сутності творчих пошуків та інтенсивних жанрово-стильових експериментів Дж. Фентона і Дж. Петті лише до перекладацької функції видається абсолютно неправомірним. Адже італо-французькі сюжети, як, до речі, й античні, не тільки значно поглиблювались за рахунок психологізації та інтимізації розповіді (Фентон), але й перетлумачувались і навіть суттєво видозмінювались (Петті) [8]. Англійська модель відрізняється від своїх «першоджерел» помітним збільшенням обсягу за рахунок риторизації оповіді, гіпертрофованої дискурсивності, медитативності діалогічного і монологічного мовлення. Крім того, притаманна класичній новелі європейського Ренесансу інтеріоризація конфлікту на англійському ґрунті значно поглиблювалася завдяки усвідомленому прагненню таких митців, як Фентон і Петті, поєднати власний етико-психологічний життєвий досвід з конкретикою прецедентів, котрі щедро постачала скарбницю античних і континентальних сюжетів. Історико-літературне значення перекладацьких збірок важко перецінити.

Поетична техніка перших елізаветинських новелістів сприяла зростанню загальнокультурного статусу національної англійської мови, котра, посівши гідне місце поряд із латиною, згодом повністю витіснила її з літературного Олімпу, але й проклала шляхи до вишуканого інтелектуально-психологічного аналітизму численних пізньоренесансних творів.

Генеалогія елізаветинської новели, тобто її літературний родовід, має підкреслено інокультурне походження: біля витоків англійської новелістичної традиції стояли античні й континентальні жанрові зразки, а згодом важливу роль в її становленні почали відігравати також і елементи поетики геліодорівського та лицарського романів.

Отже, здійснене сучасною наукою з'ясування основ теорії Ренесансу має стати надзвичайно важливим кроком на шляху створення загальної типології національних ренесансів та структуривання органічної і цілісної концепції Відродження, яка синтезувала б інтелектуальний досвід, накопичений багатьма поколіннями ренесансознавців.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барг М.А. Великая английская революция в портретах ее деятелей/ Михаил Барг. - М.: Мысль, 1991. – 280 с.
2. Виноградов И.А. О теории новеллы. Борьба за стиль/Игорь Ефимов. – Л, 1937. – 128с.
3. Гальперин И.Р. Некоторые типологические особенности английского языка XVI века/ Илья Гальперин // Типология германских литературных языков. – М.: Наука, 1976. – 299с.
4. Затонский Д.В. Искусство романа и XX век/ Дмитрий Затонский. – М.: Худ. литература, 1983. – 217 с.
5. Ігнатенко М.А. Генезис сучасного художнього мислення/М.А. Ігнатенко – К.: Наукова думка, 1986. – 374 с.
6. Мелетинский Е.М. Введение в историческую поэтику эпоса и романа/Е.М. Мелетинский. – М.: Наука, 1986. – 264 с.

7. Baker E. The History of the English Novel. The Elizabethan Age / E. Baker. – London, 1967. – 324 p.
 8. Bennet A. A History of the German Novelle/A. Bennet. – Cambridge, 1961. – 238 p.

Н.И. ВОВЧУК, Л.М. МОРОЗ. РАЗВИТИЕ НОВЕЛЛЫ В ЭПОХУ ВОЗРОЖДЕНИЯ

Резюме. В статье проанализировано развитие новеллы в эпоху Возрождения и дана характеристика ренессансного типа культуры. Определено понятие новеллы елизаветинского периода. Описаны основные истоки становления новеллы эпохи Возрождения.

Ключевые слова: новелла, культура, гуманизм, духовность, жанр.

N.I. VOVCHUK, L.M. MOROZ. DEVELOPMENT OF NOVEL IN THE RENAISSANCE

The summary. The article analyzes the development of novel in the Renaissance and Renaissance type of culture is characterized. The concept of novel Elizabethan period is determined. The main sources of the novel formation of the Renaissance are described

Key words: novel, culture, humanity, spirituality, genre.

Одержано редакцією 12.03.2013 р.

УДК: 378. 147. 016: [811. 112. 2: 27-23]

Л.М. ВАКУЛІНСЬКА

ЕПІСТОЛЯРНІ ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАТИВНИХ МОВНИХ ЗАСОБІВ НІМЕЦЬКОМОВНИХ БІБЛІЙНИХ ТЕКСТІВ

Резюме. У статті розглядаються особливості мовних знаків епістолярних німецькомовних біблійних текстів, аналізуються їх комунікативно-прагматичні та структурно-семантичні ознаки, а також роль у збагаченні німецької та української мов.

Ключові слова: комунікація, мовні знаки, структура, семантика, німецька мова.

Людська комунікація в останні десятиліття стала предметом дослідження багатьох наук, в тому числі і комунікативної лінгвістики. Вона охоплює процеси спілкування індивідів в різних сферах їх діяльності: предметно-практичній, теоретично-духовній, культурній тощо ..., а також засоби спілкування різних рівнів. Учасниками комунікації можуть бути як окремі особи з урахуванням їх фізичних, фізіологічних, психологічних, соціальних та інших чинників, так і різні соціальні групи [1, 8].

Метою комунікації є передача інформації, вплив мовця на свого співбесідника (чи то окрему особу, чи то суспільну групу, суспільство ...), бажання викликати певну реакцію. І цей процес є двостороннім, взаємним.

Форми, за допомогою яких звершується комунікація є досить різноманітними. Однією з них, на думку сучасного дослідника комунікативної лінгвістики Бацевича Ф.С., є прецедентний текст, ознаками якого є його особлива значущість як для окремих особистостей, так і для значної кількості осіб. Вміння доречно використовувати такі тексти - необхідна риса комунікативної культури освіченої особистості [1, 151]. До таких слід віднести фідеїстичні тексти, які і є об'єктом нашого дослідження. Зокрема цікавим, на нашу думку, є лист святого апостола Павла до Тита, що входить до складу новозавітних книг Святого Письма.

Предметом нашого дослідження є мовні знаки вищезгаданого біблійного тексту, їх комунікативно-прагматичні та структурно-семантичні особливості.

Актуальність роботи визначається зростаючим інтересом до християнської духовної літератури, її впливу на формування морально стійкої, духовної особистості. Цей інтерес обумовлюється особливостями розвитку духовної культури, демократичних ідей у суспільстві на стику ХХ-ХХІ століть, так званим «комунікативним поворотом» - переходом від точки зору єдиного «монологічного» суб'єкта, що формує навколишню реальність і використовує її відповідно до власних потреб, до утворення засад спілкування, діалогу різних суб'єктів та їх взаємодії [2, 15].

Метою нашого дослідження є виявлення комунікативно-прагматичних та структурно-семантичних особливостей мовних знаків епістолярних німецьких біблійних текстів, їх автентичних сакральних характеристик.

Особливістю вибраного нами тексту є його епістолярний жанр, який характеризується такими ознаками: комунікативною ситуацією, ілюктивними намірами, прагматичною настановою висловлювання, типами мовленнєвої поведінки, мовною компетенцією комунікантів, вибором мовних засобів для впливу на співрозмовника тощо.

Щодо комунікативної ситуації, то вона, як правило, впливає на тематику та форми комунікації. В нашому прикладі комунікація звершується письмово у листі, написаному однією особою - Апостолом Павлом - до одного адресата – Тита. Комунікативна компетенція адресанта виражена у вмінні використовувати мовні засоби, характерні епістолярному стилю того часу. Це – звертання та привітання на початку та в кінці листа та передавання привітів. Останнє характеризує його як неофіційний, що має особистісний характер, високий рівень знайомства комунікантів, спільність інтересів.

Форма комунікації зумовлює і вибір мовних засобів, характерних епістолярному стилю: це звертання з соціальною характеристикою адресанта – „Paulus, Knecht Gottes, aber Apostel Jesu Christi“ та адресата – „Titus, meinem echten Kind nach dem gemeinsamen Glauben“. Досить докладна та поширена характеристика Павла себе

ЗМІСТ

Безкоровайна О.В. Культурний контекст як умова реалізації самоствердження особистості в освітньому процесі.	3
Калініченко М.М. Формування жанру орієнтальної історії в американській літературі.	13
Андрощук А.В. Мова роману Нормана Раша «Парування» («Mating») як предмет зображення.	15
Мороз Л.В., Пашко І.О. «Звіти про вояж» Е.Гейсса, Френсіса Претті та Річарда Ферріса в контексті англійської ренесансної літератури мандрів.	20
Михальчук, Н.О. Івашкевич Е.Е. Скандинавське завоювання Британії та його наслідки для становлення субкультури та комунікативної поведінки англійців.	24
Мороз Л.В., Кушнір Н.В. Роль спогадів англійських мандрівників-дипломатів у формуванні уявлень англійців про Росію кінця XVII- поч. XVIII ст.	28
Вовчук Н.І., Мороз Л.М. Розвиток новели в епоху Відродження.	32
Вакулінська Л.М. Епістолярні особливості комунікативних мовних засобів німецькомовних біблійних текстів.	34
Данілова Н.Р. Сучасні підходи викладання іноземних мов на немовних спеціальностях вищих навчальних закладів.	36
Олесюк Л.В. Соціолінгвальні особливості нової фразеології англійської мови.	38
Кочубей О.С. Структура та зміст підготовки викладачів перекладу в мовному вищому навчальному закладі.	41
Мороз Л.В., Король О.Ю. Формування граматичної компетенції у студентів немовних вищих навчальних закладів.	45
Денисюк Л.В. Інноваційні підходи викладання англійської мови для студентів немовних факультетів на сучасному етапі.	47
Давнюк С. В., Козицька О.А. Лінгвістичні засади оволодіння елементами синтаксису під час навчання рідної мови.	50
Трофімчук В.М. Формування спеціалізованої комунікативної компетенції студентів-менеджерів у галузі говоріння.	53
Бойко Н.Г., Конопльова Ю.О. Роль мультимедійних технологій у формуванні комунікативної та міжкультурної компетенції учнів.	54
Ковалюк В.В. Англійський лінгвістичний компонент як елемент впливу на мовну ситуацію у сучасній Україні.	57
Палій В.П. Особливості засвоєння афективної лексики в процесі вивчення французької мови.	61
Дуброва А.С. Застосування комп'ютерної техніки на етапі введення нового матеріалу у системі інтенсивного навчання іноземних мов.	64
Яцюрик А.О. Лінгвістичні засади вивчення особистісних корелятивів креативності людини.	67
Сухомлин Т.С. Особливості перекладу фразеологізмів, що виражають психічний стан людини, з англійської на українську мову.	69
Мазурок О.М. Педагогічні умови формування готовності майбутнього вчителя іноземної мови до виконання професійної діяльності.	72
Михальчук Н.О., Івашкевич Е.З. Текстуальна очевидність і оповідна структура роману «Нічні охоронці» Алана Мура та Дейва Гіббонса.	76
Михальчук Н.О., Івашкевич Е.Е. Кроскультурна комунікація: комунікативний підхід в процесі навчання вчителів англійської мови.	83
Бігунова С.А., Зубілевич М.І. Семантика символічних топонімів.	90
Дуброва А.С. Навчання особистісно-орієнтованого спілкування на основі тексту студентів немовних факультетів вищих навчальних закладів.	94
Моєсеєва О.С. Розвиток професійної культури майбутніх вчителів англійської мови.	95
Михайленко В.В. Переклад у міжкультурному навчанні: «Very» у центрі уваги.	99
Колінчак Н.Д. Ефективність користі роботи над проектом в аудиторії іноземної мови.	102
Верьовкіна О.Є., Ярута Н.П. Синтаксичні виразні засоби та стилістичні прийоми в оповіданнях Роалда Даля «Четвертий комод чіпендейла» та «Парі».	105
Відомості про авторів	108

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН

Збірник наукових праць

Наукові записки Рівненського державного гуманітарного університету

Заснований у 2009 р.

Відповідальний редактор збірника Петрівський Я.Б.
Відповідальний за підготовку збірника до видання Мороз Л.В.
Технічний редактор Бігунова С.А.
Комп'ютерна верстка Ковалюк В.В., Горішна І.Г.

Здано до набору 25.04.2013 р. Підписано до друку 29.04.2013 р.
Формат 60x84 1/8. Папір офсетний № 1. Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 24,02. Обл. вид. арк. 17,39 Замовлення №144/1. Наклад 120.

Адреса редакції: 33028 м. Рівне, вул. Остафова, 31
Рівненський державний гуманітарний університет.

Віддруковано в редакційно-видавничому відділі
Рівненського державного гуманітарного університету
33028 м. Рівне, вул. С.Бандери, 12, тел. 26-48-83

**А – 43 Актуальні проблеми філології та методики викладання
гуманітарних дисциплін: Збірник наукових праць. Наукові записки
Рівненського державного гуманітарного університету. — Рівне: РДГУ,
2013. — 109 с.**

ISBN 966 — 7281 — 09 — 03.

Збірник наукових праць містить статті з актуальних проблем викладання іноземної мови, філології, теоретико-методологічних, культурологічних, літературознавчих, мовознавчих проблем спілкування.

Матеріали можуть бути корисними для науковців, працівників навчальних закладів, викладачів та студентів вищих педагогічних навчальних закладів.

УДК: 81'243

ББК 81.2